

at Straffens fordobles. Allerede herved vil der være bundet ikke lidt i Sammenligning med det, vi have nu, men jeg skal villig erkende, at der staar jo forskellige Punkter tilbage, paa hvilke der maa søges Overenskomst, og navnlig har jeg allerede ved Behandlingen i Folketinget fremhævet, at Folketinget ikke maatte vente, at visse Bestemmelser vilde gaa igennem i dette høje Ting her.

Jeg har i saa Henseende navnlig taget Forbehold ved Bestemmelsen i § 3 med Hensyn til Rettigheden til at forbeholde sig Jagtretten ved Bortfæstning af Bøndergods. Det er jo den bestaaende Ret, Gudsejeren udbøjer i saa Henseende ved at tage et saadant Forbehold; man skal altsaa give Grunde for at komme bort fra denne Ret, naaget man vil hævde, at Jagtretten fremdeles skal være knyttet til Ejendomsretten. Disse Grunde ere ikke givne og kunne ganske sikkert ikke gives. Der er her et Punkt, hvor jeg tror, at det endda ikke vil være saa vanskeligt at komme til en endelig Overenskomst.

Jeg har endvidere haft Bejlighed til at advare imod, at man strøg alle de Bestemmelser, som det høje Ting havde vedtaget for at forebygge letfindig Jagt og Krybskytteri. Jeg tænker derved paa Bestemmelserne om Jagttegnene, dog ikke saa meget paa dem, men navnlig paa Forbudet mod Søndagsjagt og Nattejagt og endvidere paa disse enkelte Bestemmelser om Forbud mod Udbøvelse af Jagt af unge Personer under 16 Aar og af Fattiglemmer. Det er jo strøget alt sammen, men ogsaa der kunde man maasse nok naa til Overenskomst.

I øvrigt skal jeg ikke gennemgaa de enkelte Bestemmelser, saaledes som det fra anden Side er stet her i Dag. — Jeg skal kun med Hensyn til § 11, der omhandler den jagtberettigedes Afgang til at nedskyde omstreffende Hunde, udtale, at der her ikke foreligger nogen Kollision med Mark- og Vejfredsloven. Hvis den jagtberettigede er Bruger af Jorden, er han stillet frit, saa kan han benytte Mark- og Vejfredsloven, hvis han vil, og han kan ogsaa benytte denne Lov. Jeg har imidlertid gjort gældende tidligere og gentager det her, at den Ret, man giver den jagtberettigede her i dette Forslag, skulde jo være en bedre Ret end den, han har ifølge Mark- og Vejfredsloven, men det er efter min Mening en langt ringere Ret. Man har altsaa aldeles forsejlet det Formaal, man maatte have søgt at opnaa ved denne Bestemmelse. Bestemmelsen er vistnok i det hele taget ueheldig. Med Hensyn til § 31 om Gendarmerne,

skal jeg gentage, hvad jeg allerede har sagt i Folketinget, at denne Bestemmelse er uantagelig. Naar man her i Tinget i Dag fra det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (N. Hansen) har villet søge en Hjemmel for denne Bestemmelse ved at gøre gældende, at noget lignende skulde være indført i Snekastningsloven af 9de April 1891, saa beror det paa en Misforstaelse. Ganste vist er "Politiet" i en Paragraf i Snekastningsloven nærmere bestemt som Politimesteren og Sognefogden, men det er kun en Gentagelse af, hvad der staar i Snekastningsloven af 1858, og man ser saaledes, at der ikke er Tale om, at deri er nogen Anthydning af, at Gendarmere ikke skulde kunne virke ved Snekastningsreglernes Gennemførelse. Gendarmparagraffen hører jo slet ikke hjemme paa Jagtloven, og det er en Selvfølge, at Regeringen ikke kan modtage en Bestemmelse om Gendarmere paa denne Lov.

Det glædede mig meget at høre de Udtalelser, der kom fra den ærede 3dje Landskingsmand for 2den Kreds (C. Dannefeld-Samsøe), der jo ligesom jeg saa noget mere forhaabningsfuldt paa Udbytet af en eventuel Forhandling mellem de tvende Ting. Det er min Overbevisning, at man i saa Henseende vil kunne naa meget vidt, vel at mærke, naar man ogsaa fra det høje Tings Side her vil anerkende, at man maa gaa et Skridt, og det maasse et ikke ringe Skridt, for at komme Folketinget i Møde, men dertil er der vistnok ogsaa god Høje. Jeg tror, at Jagtloven under den Behandling, den har faaet i dette høje Ting, vel meget er behandlet ud fra Synspunktet om den rationelt drevne Jagt, og det er i alt Fald tvivlsomt, om dette Synspunkt kan holdes ubelukkende, naar Loven skal kunne gennemføres. Jeg skal saaledes tillade mig paa det bedste at anbefale, at Loven gaar videre og bliver undergivet en velvillig Behandling her i Tinget.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Højt: Jeg tillader mig at foreslaa, at Forslaget henvises til et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag af Højt.